

af 27. November 1863 der maatte være nødvendige. Under Forhandlingerne i Commissionen har det imidlertid vist sig, at de Ansøuelser, som medundertegnede Levy nærer med Hensyn til Besvarelsen af dette Spørgsmaal, uagtet de i flere væsentlige Punkter nærme sig til de to andre Medlemmers, dog ikke stemme saaledes overens dermed, at det har været muligt at tilvejebringe Enighed om en fælles Udtalelse fra hele Commissionen.

Mindretallet (Levy) skal herefter tillade sig at ytre Følgende:

Svor der ellers fremtræder et Deficit paa et Samfunds Budget, vil der ordentligvis kun være tre Udveje at ty til: Benyttelse af Credit, som der imidlertid vanskelig vil blive Spørgsmaal om, uden forsaavidt Deficitet med tilnærmelsesvis Sikkerhed kan anses for forbigaaende, Forhøielse af Skatter og Afgifter, Nedsættelse af Afgifter, og disse Udveje ville efter Omstændighederne kunne benyttes hver for sig eller i Forening.

Hvad nu den sidstnævnte Udvei: Nedsættelse af Afgifter angaaer, da vil der, naar man ikke vil opgive Den som sukkerdyrkende, langt fra kunne være Spørgsmaal derom, idet Udgifterne endog som foran angivet turde være væsentlig at forsøge. Opgives Den derimod som sukkerdyrkende, vilde vistnok Udgifterne kunne nedsættes, men paa samme Tid vilde ogsaa de væsentligste Indtægter blive i langt høiere Grad formindskede; efter Alt, hvad i det Foregaaende er uvilket, troer jeg imidlertid alene at turde holde mig til Forudsætningen om Dens Bevarelse i Sultercultur. Om nu at ty til den første Udvei, forsaavidt dermed maatte forbindes Tanken om Optagelse af et Laan paa det almindelige Marked, kan der neppe heller være Spørgsmaal; ethvert Forsøg paa at rejse et større Laan for Colonialkassen vilde selv under Tilbud af en usædvanlig høi Rente være frugtesløst. Derhos turde det ikke kunne tilraades, at Statskassen, der allerede har et saa stort Tilgodehavende hos Den, skulde indlade sig paa at yde den yderligere Laan paa lang Tid. Endelig skønnes det ikke muligt gennem en Forhøielse af de bestaaende Skatter og Afgifter, der navnlig hvile tungt paa de faste Eiendomme, at søge nye Indtægtskilder aabnede for St. Croix, medens det vistnok vilde være rigtigt at ophæve enkelte anomale, i og for sig mindre betydende Afgifter og mulig ogsaa paa enkelte Punkter at nedsætte Eiendoms-skatterne noget, men iøvrigt maa jeg udtale mig for, at man kun simplificerer Afgiftsvæsenet og maasse foretager en Omlægning af de bestaaende Skatter. En forøget Indtægt vil der derimod formentlig alene kunne være Spørgsmaal om at tilvejebringe gennem nye Skatte-kilder, saaledes at man ikke indskrænker sig til Indførelsen af en enkelt ny Skat, men derimod tyer til den direkte saavel som den indirekte Beskatning.

I førstnævnte Henseende bemærkes, at man paa St. Croix — i alt Fald bortset fra Absenteeskatten og den Embedsmændene i Almindelighed paahvilende Decourt af 1 pCt. af deres Gager — ikke kender til nogen direkte personlig Skat. Der turde imidlertid, særlig naar der er Tale om at tilvejebringe en forøget Indtægt gennem Beskatning, være saameget mindre Jøie til at unblade at indføre en saadan Skat, som der findes et ikke ringe Antal af Handlende og andre Næringsdrivende saavel som høiere Lyende (Forvaltere og deslige) og enkelte Rentenydende osv., der alene naar de tillige tilfældigvis ere Besiddere af faste Eiendomme svare direkte Skat, og som der saagodt som alene derigennem paa St. Croix, i Lighed med hvad der skeer paa Island i Genhold til Lov af 14. Decbr. 1877 § 10, vil kunne opnaaes et Bidrag til de offentlige Fornødenheders Tilfredsstillelse af de andensteds bosatte Handlende, der gennem deres derværende Filialer drage en, maasse endog betydelig Indtægt af Landet. At den antydede personlige Skat, der selvfølgelig ogsaa maatte ramme Embedsmændene, medens disse da maatte